

VÖRÖS ISTVÁN

Körforgás

*Számolgatja, mennyi van hátra
abból, amit nem várt, nem
kívánt, és amitől annyira félt.
Meglpte, hogy mindenki
irigyl, még mindig jobb,
mintha kórházba mennék.
Kint jár a parkban és ezüst
cipellőt talál az egyik fa
odvában. Ám nem tetszik
meg neki a láb, amit nem látott,
a cipő, amit undorodva dob
vissza a többi hasonló dolog közé.
Az üreg tele van nemlétezéssel,
hangyáktól nyüzsög, levetett
madártojás tapadt a talpra.
Egérhulla. Harkályfej. Aki ott benéz,
egy hetet alszik. Aztán két
hétig nem tud aludni. Csupa
nemlétezés, ideges fekete hiány,
szürke foltok pókhálója, kéreg
alól kiömlő esővíz, benne felejtett
gyíkbőr, fenyőviasz. Elgömbült
alumínium kanál. Aki a cipőt
hozta, fehér mentőkocsin
érkezett, és fekete autón
ment el. De nem halt meg.
Viszontláthatod egy zsíros
kártyapakliban. Ha neked osztják
le, királyból alsóvá szelídül.
A tükörcépét maga mellé fordítja,
forognak körbe,
mint az óramutató.*

Leírás

A napfény rá csak egy ajtórésen zuhog, és nem őt látjuk, hanem a tükörképét. Mögötte a falon a fej árnyéka nagyobb és tágasabb mint maga a koponya. A tükör téglalapjában jóformán elvész a váll és a fej. Mindent a fal szürkésfehér simája ural, szórt fény a fénysugár is. A munkát, amit végez, szereti, de a munka is végez vele. Részegen mered már hajnalban maga elé. Vattafény billeg körülötte. Tudja, hogy sok vizet fog inni, teát; vacsoránál, hogy kijózanodjon, egy pohár bort. Aki most itt van, mind a barátja. Kitalálja a titkaikat és elfecsegi magának. Ő viszont bezárul, mint halak a tó jege alá. Szarvas pattan a jégre. A patája áttör a havon és odakoppan a letakart tükörhöz. A napfény csak egy résen zuhog, őt magát nem látjuk. A fej árnyéka tágasabb, tudja, hogy sok vizet fog inni. Most itt van, bezárult a tükör téglalapjába.

Társalgás vacsoránál

*Megértettem végre, hogy ez nekem szól.
A hirtelen fölnevetések, a történet
a női formájú hegyekről. Most
kéne előhozakodni férfi
formájú tengerrel, egy pókkal,*

*amit a havon láttam futni. Hogy
meg akarom-e nézni a műtermét?
Már majdnem teljesen szétszerelt egy
autót, és a darabokat arannyal és
ezüsttel átszínezi, gótikus mintákat*

*rajzolva rájuk. A körömágyából
nem tűnik el a festék, amit a múlt
héten magára öntött. Sokan vannak,
akiket nem értünk, és nem is
fogunk megérteni soha.*

Olvasástan

*Csak élő költőket lenne szabad
olvasni. Aki meghalt, elfeledni
de rögtön. Szemétbe dobni*

*a legjobb verseket. Micsoda
árulás a halál, mit elkövetett
az írójuk. Versei csigabázak,*

*amelyekre rá kell taposni.
Versei romlott konzervek,
ki kell nyitni őket és enni*

*mohón, öngyilkos dühvel.
És nem is írni semmit,
nehogy halandók maradjunk.*

